

Bastille Europa

Europa staat op een kruispunt. De fundamenten waarop het continent jarenlang heeft gesteund, zijn langzaam afgebrokkeld. Wat ooit een symbool van vrede, welvaart en samenwerking was, is nu verdeeld en verzwakt. De Europese Unie, die ooit werd geprezen om haar vermogen landen met verschillende achtergronden samen te brengen, heeft haar grip op de toekomst verloren. Politieke instabiliteit, stagnerende economieën, militaire kwetsbaarheid en een verafgelegen elite die de stem van de burger negeert, hebben Europa op de rand van de afgrond gebracht.

De tekenen van onvrede zijn niet te negeren. Terwijl in de straten van Brussel de technocraten achter gesloten deuren hun beleid bepalen, groeit in de lidstaten de onvrede over het falen van de Europese instellingen. Van boerenprotesten tot een steeds luidere roep om verandering: de burger voelt zich niet meer vertegenwoordigd, terwijl de elite zich steeds verder verwijderd van de werkelijkheid. Wat moet er gebeuren om dit verval te stoppen? Is er nog tijd om Europa van de afgrond te redden, of staan we op het punt van een bestorming van het Europese parlement?

In veel opzichten lijkt de situatie in Europa te vergelijken met de ondergang van het Romeinse Rijk. Binnen de muren van het oude Rome ontstond een politieke instabiliteit die het rijk van binnenuit ondermijnde. De Romeinen gaven meer aandacht aan macht en invloed dan aan de zorg voor hun eigen burgers. Net zoals toen, zien we nu een toenemende verdeeldheid binnen de EU, waar de lidstaten steeds verder uit elkaar groeien. Beleid wordt niet meer gedragen door een gezamenlijke visie, maar door de belangen van een elite die haar eigen agenda volgt. De EU heeft zichzelf vastgezet in een bureaucratisch labirint, waar de stem van de burger steeds meer naar de achtergrond verdwijnt.

De economische situatie is even zorgwekkend. De motor van de EU, Duitsland, verkeert in een staat van de-industrialisatie die de kracht van de Europese economie ondermijnt. Frankrijk worstelt met een stagnerende economie en oplopende overheidsschulden. Ondertussen breiden de sociale en economische problemen zich uit naar andere lidstaten. De Europese Unie heeft zichzelf in een positie gebracht waar de interne spanningen niet meer te negeren zijn. Wat ooit een symbool van economische samenwerking was, is nu een blok van tegenstrijdige belangen, waar de gezamenlijke welvaart steeds moeilijker te realiseren is. De kloof tussen arm en rijk wordt breder, terwijl de belastingdruk steeds zwaarder wordt.

Europa wordt bovendien geconfronteerd met een militaire kwetsbaarheid. De afhankelijkheid van de Verenigde Staten, zowel economisch als militair, heeft ervoor gezorgd dat het continent zijn eigen verdediging heeft verwaarloosd. De recente crisis in Oekraïne heeft de kwetsbaarheid van Europa blootgelegd: de EU, met zijn politieke en economische invloed, staat machteloos tegenover Rusland, een land dat een deel van Oekraïne claimt en het machtsevenwicht in Europa verstoort. De EU heeft niet de militaire macht om Rusland te stoppen, en de afhankelijkheid van de VS maakt het de EU onmogelijk haar eigen koers te bepalen, zeker nu de VS zich heeft afgekeerd van de EU en samen met Rusland werkt aan vredesoplossingen en het herstel van diplomatieke- en handelsbetrekkingen. Europa staat er machteloos en met lege handen bij en kijkt er naar.

De voortdurende uitbreiding van de EU is een ander punt van zorg. De Unie breidt zich uit met landen die economisch en cultureel niet in staat zijn om zich te meten met de grotere lidstaten. Dit heeft geleid tot een verzwakking van de solidariteit binnen de EU. Wat ooit een gemeenschap was van gelijke naties is nu een gefragmenteerde unie, die haar samenhang dreigt te verliezen. De interne verdeeldheid neemt toe, en de besluitvorming wordt steeds complexer en trager. De kracht van Europa ligt niet langer in zijn eenheid, maar in de groeiende kloof tussen de lidstaten.

En dan is er de morele superioriteit waarmee de Europese elite zichzelf omhult. De overtuiging dat Europa de beste visie op de wereld heeft, heeft geleid tot een schadelijke en schandelijke arrogantie. Deze zelfgenoegzaamheid heeft de EU geïsoleerd van de rest van de wereld en heeft ervoor gezorgd dat Europa zijn eigen waarden niet meer in relatie ziet tot de culturele en ideologische diversiteit van de andere landen. Dit heeft de EU niet sterker gemaakt, maar zwakker, en heeft bijgedragen aan een ondermijning van het vertrouwen in de Europese instellingen. Het lijkt wel alsof de elite in Europa zich heeft verschanst in een ivoren toren, ver verwijderd van de realiteit van de mensen op de grond.

De dreiging van een “bestorming” van het Europese parlement is geen ver-van-je-bed-show, maar een reële mogelijkheid. Wanneer de elites het vertrouwen van het volk verliezen, wanneer de politieke instellingen niet meer in staat zijn om de belangen van de burgers te vertegenwoordigen, ontstaat er ruimte voor onvrede en verzet. Net als in de aanloop naar de Franse Revolutie, toen de onderdrukte klassen in opstand kwamen tegen de aristocratie, kan ook Europa niet ontsnappen aan de gevolgen van een groeiende kloof tussen de machthebbers en het volk.

Wat moet er gebeuren om Europa te redden? De oplossing ligt in het herstellen van de democratie en het teruggeven van de macht aan de burger. Europa moet de bureaucratische overmacht in Brussel ontmantelen en teruggaan naar een systeem dat de belangen van de lidstaten en hun burgers serieus neemt. Er is een fundament nodig dat de samenwerking tussen de landen bevordert, niet vanuit een technocratische en elitaire visie, maar vanuit de zorgen en verlangens van de gewone mensen.

De tijd van wachten is voorbij. Europa staat op het punt van instorten en de elite in Brussel blijft haar eigen belangen dienen, terwijl de stem van de burger stelselmatig wordt onderdrukt. We kunnen niet langer toekijken. Het is tijd voor actie! Zoals de Franse revolutionairen ooit de gevangenis la Bastille bestormden en daarmee een nieuw tijdperk inluiden, zo moeten wij nu misschien *Bastille Europa* bestormen! De deur van de macht moet open, en de bureaucratische elite moet ter verantwoording worden geroepen. Europa moet er weer zijn voor de burgers en niet voor de bureaucraten. Dit is wellicht het moment om op te staan en van je te laten horen. Laten we ons organiseren en actie voeren om de fundamenteën van een falend systeem neer te halen voordat het te laat is en we de afgrond instorten! Het is tijd voor verandering, het is tijd voor een revolutie van ons als Europese burgers!

Bevrijd Europa, breek de ketenen. De barricaden op. Op naar Brussel!